

PROLOG

1

Dzień Wniebowstąpienia

DZIEJE KOŚCIOŁA W JEROZOLIMIE

Pierwotny jego stan

Uzupełnienie grona Dwunastu

2

Zesłanie Ducha Świętego

Pierwsze wystąpienie Głowy Kościoła

Pierwsze nawrócenie Żydów

Życie pierwotnego Kościoła

3

Uzdrowienie chromego

Druga mowa św. Piotra

4

Apostołowie Piotr i Jan przed Sanhedrynem

Modlitwa Kościoła wśród prześladowań

Miłość zespala Kościół pierwotny

5

Ananiasz i Safira

Cuda działane przez Apostołów

Sanhedryn przeciw Apostołom

Wystąpienie Gamaliela

6

POCZĄTKI DZIAŁALNOŚCI MISYJNEJ KOŚCIOŁA

Ustanowienie Siedmiu

Wystąpienie św. Szczepana

7

Mowa przed Sanhedrynem: od Abrahama
do Mojżesza

Dzieje Mojżesza

Krzak gorejący

Mojżesz - prorokiem i wodzem

Znak przybytku

Zakończenie mowy

Męczeństwo św. Szczepana

8

Prześladowanie Kościoła jerozolimskiego

Działalność Filipa w Samarii

Apostołowie Piotr i Jan w Samarii

Filip nawraca dworzanina etiopskiego

9

Nawrócenie Szawła

Pierwsze kroki nawróconego Szawła

Cuda św. Piotra

10

Powołanie setnika Korneliusza

11

Św. Piotr wyjaśnia sprawę Korneliusza

Początki chrześcijaństwa w Antiochii
Syryjskiej

12

PRZEŚLADOWANIE WSZCZĘTE PRZEZ HERODA AGRYPPE

Pojmanie św. Piotra

Cudowne uwolnienie z więzienia

Koniec Heroda Agryppy I

13

DZIAŁALNOŚĆ ŚW. BARNABY I ŚW. PAWŁA

Apostołowie ruszają w pierwszą podróż
misyjną. Cypr

Działalność w Antiochii Pizydyjskiej wśród
Żydów i pogan

14

Działalność w Ikonium

Uzdrowienie kaleki w Listrze. Derbe. Droga
powrotna

15

TAK ZWANY SOBÓR JEROZOLIMSKI

Spory o zachowanie Prawa

Mowa św. Piotra

Mowa św. Jakuba

Dekret Apostołów

DZIAŁALNOŚĆ ŚW. PAWŁA

DRUGA WYPRAWA MISYJNA

Spór o Marka

16

Przyłączenie się Tymoteusza

Poprzez Azję Mniejszą

Przeprawa do Macedonii. Filipi

Uwolnienie opętanej i uwięzienie Pawła

Cudowne uwolnienie z więzienia

17

W Tesalonice

W Berei

W Atenach. Mowa na Areopagu

18

Początki Kościoła w Koryncie

Przed sądem Galliona

Przez Efez, Jerozolimę do Antiochii

TRZECIA WYPRAWA MISYJNA

Działalność Apollosa

19

Działalność św. Pawła w Efezie

Plany Apostoła pokrzyżowane rozruchem
Demetriusza

20

Wyprawa do Macedonii, Grecji i powrót do
Azji Mniejszej
Cud w Troadzie
Do Miletu. Pożegnanie z Efezjanami

21

KONIEC DZIAŁALNOŚCI - UWIĘZIENIE

Ku Jerozolimie
Przyjęcie przez Kościół jerozolimski
Pojmanie św. Pawła w świątyni

22

Przemówienie do Żydów
Paweł korzysta z praw obywatela
rzymskiego
Przed Sanhedrynem

23

Sprzysiężenie Żydów powodem odesłania do
Cezarei

24

Przed sądem prokuratora Feliksa
Uwięzienie cezarejskie

25

Przed trybunałem Festusa Paweł odwołuje
się do Cezara
Przed Herodem Agryppą II

26

Mowa Apostoła przed królem

27

Więzień wyrusza ku Rzymowi
Burza rozbija okręt
Wylądowanie rozbitków na Malcie

28

Pobył Apostoła na Malcie
Ku Rzymowi
Spotkanie z Żydami w Rzymie
EPILOG

DZIEJE APOSTOLSKIE

Wstęp do Dziejów Apostolskich (B.P.)

Wstęp do Dziejów Apostolskich (P.K.)

Dz 1. PROLOG.. Dzień Wniebowstąpienia. DZIEJE KOŚCIOŁA W JEROZOLIMIE. Pierwotny jego stan. Uzupełnienie grona Dwunastu.

Dz 2. Zesłanie Ducha Świętego. Pierwsze wystąpienie Głowy Kościoła. Pierwsze nawrócenie Żydów.. Życie pierwotnego Kościoła.

Dz 3. Uzdrawienie chromego. Druga mowa św. Piotra.

Dz 4. Apostołowie Piotr i Jan przed Sanhedrynem.. Modlitwa Kościoła wśród prześladowań. Miłość zespala Kościół pierwotny.

Dz 5. Ananiasz i Safira. Cuda działane przez Apostołów.. Sanhedryn przeciw Apostołom.. Wystąpienie Gamaliela.

Dz 6. POCZĄTKI DZIAŁALNOŚCI MISYJNEJ KOŚCIOŁA.. Ustanowienie Siedmiu. Wystąpienie św. Szczepana.

Dz 7. Mowa przed Sanhedrynem: od Abrahama do Mojżesza. Dzieje Mojżesza. Krzak ognisty. Mojżesz - prorokiem i wodzem.. Znak przybytku. Zakończenie mowy. Męczeństwo św. Szczepana.

Dz 8. Prześladowanie Kościoła jerozolimskiego. Działalność Filipa w Samarii. Apostołowie Piotr i Jan w Samarii. Filip nawraca dworzanina etiopskiego.

Dz 9. Nawrócenie Szawła. Pierwsze kroki nawróconego Szawła. Cuda św. Piotra.

Dz 10. Powołanie setnika Korneliusza.

Dz 11. Św. Piotr wyjaśnia sprawę Korneliusza. Początki chrześcijaństwa w Antiochii Syryjskiej.

Dz 12. PRZEŚLADOWANIE WSZCZĘTE PRZEZ HERODA AGRYPPE. Pojmanie św. Piotra. Cudowne uwolnienie z więzienia. Koniec Heroda Agryppy I.

Dz 13. DZIAŁALNOŚĆ ŚW. BARNABY I ŚW. PAWŁA.. Apostołowie ruszają w pierwszą podróż misyjną. Cypr. Działalność w Antiochii Pizydyjskiej wśród Żydów i pogan.

Dz 14. Działalność w Ikonium.. Uzdrawienie kaleki w Listrze. Derbe. Droga powrotna.

Dz 15. TAK ZWANY SOBÓR JEROZOLIMSKI. Spory o zachowanie Prawa. Mowa św. Piotra. Mowa św. Jakuba. Dekret Apostołów.. DRUGA WYPRAWA MISYJNA.. Spór o Marka.

Dz 16. Przyłączenie się Tymoteusza. Poprzez Azję Mniejszą. Przeprawa do Macedonii. Filipi. Uwolnienie opętanej i uwięzienie Pawła. Cudowne uwolnienie z więzienia.

Dz 17. W Tesalonice. W Berei. W Atenach. Mowa na Areopagu.

Dz 18. Początki Kościoła w Koryncie. Przed sądem Galliona. Przez Efez, Jerozolimę do Antiochii. TRZECIA WYPRAWA MISYJNA.. Działalność Apollosa.

Dz 19. Działalność św. Pawła w Efezie. Plany Apostoła pokrzyżowane rozruchem Demetriusza.

Dz 20. Wyprawa do Macedonii, Grecji i powrót do Azji Mniejszej. Cud w Troadzie. Do Miletu. Pożegnanie z Efezjanami.

Dz 21. KONIEC DZIAŁALNOŚCI – UWIĘZIENIE. Ku Jerozolimie. Przyjęcie przez Kościół jerozolimski. Pojmanie św. Pawła w świątyni.

Dz 22. Przemówienie do Żydów.. Paweł korzysta z praw obywatela rzymskiego. Przed Sanhedrynem..

Dz 23. Sprzysiężenie Żydów powodem odesłania do Cezarei.

Dz 24. Przed sądem prokuratora Feliksa. Uwięzienie w Cezarei.

Dz 25. Przed trybunałem Festusa Paweł odwołuje się do Cezara. Przed Herodem Agryppą II.

Dz 26. Mowa Apostoła przed królem..

Dz 27. Więzień wyrusza ku Rzymowi. Burza rozbija okręt. Wylądowanie rozbitków na Malcie.

Dz 28. Pobyt Apostoła na Malcie. Ku Rzymowi. Spotkanie z Żydami w Rzymie. EPILOG..

Wstęp do Dziejów Apostolskich (B.P.)

Okoliczności powstania

Od II w. po Chr. księga ta nosi nazwę Dzieje Apostolskie (dosł. Czyny Apostołów). Tytuł nie odzwierciedla jednak w sposób pełny zawartej w niej treści. Opowiada ona bowiem nie tyle historię apostołów, ile raczej opisuje ich świadectwo o Jezusie Zmartwychwstałym oraz życie pierwszych wspólnot chrześcijańskich, zrodzonych z tego świadectwa (Dz 1,8). Jeśli chodzi o apostołów, skupiają się na Piotrze i Pawle.

Powszechnie uważa się, że Ewangelia według św. Łukasza i Dzieje Apostolskie stanowią dwie części jednego dzieła, których autorem jest Łukasz, chrześcijanin wywodzący się ze środowiska pogańskiego (zob. Wprowadzenie do Ewangelii według św. Łukasza). Potwierdzeniem tej tezy jest również podobieństwo obu ksiąg pod względem języka, stylu i sposobu korzystania ze źródeł. Widoczny kunszt pisarski świadczy o tym, że Łukasz był człowiekiem wykształconym i biegle posługiwał się językiem greckim. Pisząc Dzieje Apostolskie, korzystał ze źródeł, jak również opierał się na własnym doświadczeniu. Sposób opowiadania i żywość opisu wskazują na to, że autor zna i dobrze pamięta relacjonowane wydarzenia, sam bowiem był naocznym świadkiem wielu z nich.

Dzieło Łukasza wzorowane jest głównie na starożytnym pisarstwie historycznym. Przemówienia przytaczane w dziełach historycznych nie były wtedy stenogramami, lecz autorskimi syntezami i komentarzami do wydarzeń. Mowy, zajmujące około jednej trzeciej tekstu Dziejów Apostolskich, są więc podsumowaniem katechezy wczesnochrześcijańskiej. Zróznicowano w nich nauczanie do Żydów i pogan.

Łukasz nie skupia się tylko na dokumentowaniu przeszłości, ale przez ukazanie faktów dokonuje swoistej obrony chrześcijaństwa przed fałszywymi zarzutami. Do tych treści dołącza także pouczenia, jak w codziennym życiu należy wypełniać Ewangelię. Swoje dzieło kieruje do chrześcijan nawróconych z pogaństwa i do ludzi, którzy jeszcze nie należą do wspólnoty Kościoła. Dzieje Apostolskie zostały napisane w latach 80-90 po Chr. Powszechnie uważa się, że mogły powstać w Rzymie.

Treść i teologia

Zgodnie z założeniami przyjętymi w Łk 1,1-4+, autor zgromadził różnorodny materiał i ułożył z niego jednolite opowiadanie. Plan kompozycji pozostaje jednak dość trudny do uchwycenia. Niektórzy dzielą księgę na dwie części: dzieje Piotra (Dz 1 - 12) i dzieje Pawła (Dz 13 - 28). Inni, dokonując podziału, kierują się kluczem geograficznym: rozprzestrzenianie się Kościoła z Jerozolimy w kierunku Antiochii (Dz 1 - 12), a następnie z Antiochii w kierunku Rzymu (Dz 13 - 28).

Zgodnie przyjmuje się, że u podstaw kompozycji tego dzieła stoi zamysł Łukasza, by opisać proces rozszerzania się Ewangelii po całym świecie. Pisał on bowiem tę księgę w okresie dynamicznego rozwoju misji ewangelizacyjnej, prowadzonej przez starożytną wspólnotę chrześcijańską. Powstanie licznych wspólnot złożonych z nawróconych pogan utwierdziło go w przekonaniu, że głoszenie Ewangelii o zbawieniu przekroczyło granice judaizmu. Przedstawienie biografii apostołów, organizacji struktury kościelnej, historii Kościoła jako takiej czy roli Ducha Świętego w procesie ewangelizacji, nie było celem powstania tej księgi ani też jej istotą. Dla Łukasza kluczowym tematem jest rozszerzanie się Ewangelii z Jerozolimy na cały świat pogański.

Zapowiedziany w Pismach plan zbawczy obejmuje więc nie tylko Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie Jezusa, ale również głoszenie zbawienia poganom. Rozpoczyna się ono od Jerozolimy i stopniowo będzie się rozprzestrzeniać przez Judeę i Samarię aż po krańce ziemi. Nie należy jednak rozumieć tych kolejnych etapów wyłącznie w sensie geograficznym, gdyż dla Łukasza są one wyznacznikami jego teologii zbawienia. Wyrażenie aż po krańce ziemi (Dz 1,8) wskazuje nie tyle Rzym czy inne odległe regiony (jak u pisarzy greckich), lecz swoim znaczeniem obejmuje całą ludzkość.

Przedstawiając ideę powszechności zbawienia, Łukasz nie zadowalał się opisywaniem wydarzeń i okoliczności towarzyszących szerzeniu się Ewangelii wśród pogan, ale pragnął wykazać, że fakt ten jest wyrazem woli Bożej zapowiedzianej w Pismach i realizowanej mocą Ducha Świętego. Męka Jezusa, Jego Śmierć i Zmartwychwstanie, a także ewangelizacja pogan są więc wypełnieniem proroctw mesjańskich.

Łukasz znał tradycje mówiące o Piotrze. Dotarł do nich być może za pośrednictwem Marka w Rzymie lub w Antiochii. Miał również do dyspozycji przekazy mówiące o Pawle, pochodzące ze źródła antiocheńskiego, tzw. „źródła podróży” (zasadniczo w rozdz. 13 - 21). Część materiału dotyczącego Pawła pochodzi prawdopodobnie od samego Łukasza, który mógł być naocznym świadkiem podróży apostoła (Dz 16,10-17; 20,5-15; 21,1-18; 27,1 - 28,16). Wykorzystanie różnych źródeł i złączenie ich w jedno opowiadanie potwierdza, że Łukasz, pisząc *Dzieje Apostolskie*, miał określony zamysł teologiczny, o czym mówi w prologu do swego dwutomowego dzieła (Łk 1,1-4). Sygnalizowany tam temat słowa Bożego i jego sług w sposób zasadniczy zostaje rozwinięty właśnie w *Dziejach Apostolskich*. Teofil został pouczony nie tylko o wydarzeniach z ziemskiego życia Jezusa, ale również o tym, co miało miejsce po Jego Wniebowstąpieniu. Mimo odejścia do Ojca Chrystus nadal kontynuuje swoją misję na ziemi poprzez Kościół, który głosi Ewangelię wszystkim narodom (Dz 26,23). Przez całą księgę przewija się także temat drogi. Podobnie jak w Ewangelii Jezus jest w podróży z Galilei do Jerozolimy (Łk 9,51), tak w *Dziejach Apostolskich* Kościół kontynuuje tę drogę, rozpoczynając ją właśnie od Jerozolimy.

Rozpoznając w kolejnych wydarzeniach realizację planu zbawienia, autor widzi to wszystko w kluczu teologicznym. Taki zamysł wynikał z sytuacji wspólnoty, do której Łukasz należał, złożonej głównie z chrześcijan pochodzenia pogańskiego. Jej członkowie, będąc świadkami szerzenia się Kościoła i rozdziału między nim a judaizmem, mogli stawiać pytanie o własne związki z Bożymi obietnicami zawartymi w ST. Z kolei chrześcijanie wywodzący się z judaizmu byli pod presją swoich rodaków, którzy chcieli wymóc na nich odejście od chrześcijaństwa. Potrzebowali więc utwierdzenia się w przekonaniu, że ich decyzja o pozostaniu we wspólnocie chrześcijan jest właściwa. Łukasz, biorąc te kwestie pod uwagę, ukazuje ciągłość między Izraelem i Jezusem, między Jezusem i Kościołem, między Starym i Nowym Przymierzem.

Wstęp do *Dziejów Apostolskich* (P.K.)

Najstarsza tradycja (zob. wstęp do Ewangelii Łukasza) przypisuje Łukaszowi autorstwo *Dziejów Apostolskich*. Do tego samego wniosku prowadzi porównywanie języka, gramatyki i słownictwa tej księgi z trzecią Ewangelią, którą – jak już wiadomo – napisał również Łukasz. Właściwości wspólne *Dziejom* i trzeciej Ewangelii są szczególnie widoczne w tych fragmentach *Dziejów*, które nie opierają się na żadnych wcześniejszych źródłach, lecz pochodzą wyłącznie od Łukasza (zob. np. tzw. *Wir-Berichte* – sprawozdania w 1 osobie). Jeżeli zaś już wiadomo, że autorem *Dziejów* jest Łukasz, lekarz z zawodu, wierny towarzysz Pawła, to sprawa określenia daty powstania tego dzieła jest również znacznie uproszczona.

Świeżość i żywość opowiadania pozwalają przypuszczać, że Łukasz nie zwlekał zbyt długo z utrwaleniem na piśmie tego, co widział i słyszał podczas podróży misyjnych z Pawłem. Ostatni epizod *Dziejów* – uwięzienie Pawła (28,30 n) – wskazuje na to, że księga powstała w siódmej dekadzie I w. Brak jakiejkolwiek wzmianki o zburzeniu Jerozolimy i świątyni nie pozwala przesunąć tej daty poza r. 70; co więcej, księga musiała powstać chyba przed r. 67, tj. przed śmiercią Pawła, skoro Łukasz pomija ten fakt całkowitym milczeniem, a nawet chyba przed uwolnieniem Apostoła z pierwszego więzienia (r. 63), bo i o tym nie ma w Dz żadnej wzmianki. Księga powstała być może w latach 62 – 63, najprawdopodobniej w Rzymie.

Materiał do opisywanych przez siebie wydarzeń zaczerpnął autor z relacji naocznych świadków, których znał osobiście. Niektóre fakty referuje na podstawie własnych obserwacji. Dotyczy to zwłaszcza dziejów św. Pawła, którego był uczniem i towarzyszem. Dyskretnie zaznacza swój udział w jego pracach i podróżach, posługując się w opowiadaniu 1. os. l. mn. (my). Korzystał też z dokumentów pisanych (np. dekret „Soboru Jerozolimskiego”) i prawdopodobnie z własnego dziennika podróży.

Autor zamierzał przedstawić w swym dziele dzieje pierwotnego Kościoła, umacniającego się coraz bardziej i rozszerzającego swoją działalność daleko poza granice Palestyny. Jeden z rysów znamienych tej swoistej historii stanowią tzw. *summaria*, czyli syntetyczne, powtarzające się co pewien czas oceny dziejów Kościoła. Niektóre z nich zdają się być pochodzenia wyłącznie Łukaszowego (np. 4,32–35), inne opierają się raczej na wcześniejszej dokumentacji (np. 2,42–47).

Wiele miejsca w *Dziejach* zajmują mowy, uważane zresztą za najlepsze fragmenty całej księgi. Każdej większej epoce historycznej odpowiada jedna mowa, każda z mów podaje sens wydarzeń, które autor przedstawił w kontekście bezpośrednio poprzedzającym. We wszystkich mowach można dostrzec ślady stylu Łukasza, przedstawiającego na swój sposób dane przekazu niewątpliwie znacznie wcześniejszego, o kolorycie niekiedy zdecydowanie semickim (np. mowa Szczepana).

Przechowały się dwie odmiany tekstu *Dziejów Apostolskich*: tekst wschodni – inaczej kanoniczny – utrwalony między innymi w kodeksach watykańskim, aleksandryjskim i synajskim, oraz tzw. tekst zachodni, znajdujący się w *Kodeksie Bezy*, znacznie obszerniejszy i zawierający wiele interesujących szczegółów.

DZIEJE APOSTOLSKIE

Dzieje Apostolskie Łukasza uzupełniają historię Nowego Testamentu. Dzieje podejmują historię od momentu Wniebowstąpienia i Zesłania Ducha Świętego i opowiadają, jak ruch chrześcijański rozrósł się z grupy liczącej niecałe dwieście osób do wielkiej wspólnoty żyjącej na całym obszarze Cesarstwa Rzymskiego. Kluczowym wersem jest 1,8 "Będziecie moimi świadkami... w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi".

Treść

Wstęp: Oczekiwanie na Ducha Świętego 1

Wniebowstąpienie Jezusa 1,1-11

Uzupełnienie grona Dwunastu 1,12-26

Część 1: Ewangelia w Jerozolimie 2,1-8,3

Dzień Zesłania Ducha Świętego 2,1-42

Życie pierwotnego Kościoła 2,43-47

Świadectwo Piotra i Jana 3,1-4,31

Życie pierwotnego Kościoła 4,32-6,7

Aresztowanie, sąd i ukamienowanie Szczepana 6,8-8,3

Część 2: Ewangelia rozprzestrzenia się w Palestynie 8,4-9,31

Ewangelia w Samarii 8,5-25

Filip i dworzanin etiopski 8,26-40

Nawrócenie Szawła i kontakt ze zwierzchnikami Kościoła 9

Część 3: Piotr rozpoczyna misję wśród cudzoziemców 9,32-12,34

Piotr w Liddzie i Jafie 9,32-43

Widzenie Piotra i jego następstwa 10,1-11,18

Chrześcijaństwo w Antiochii 11,19-30 Herod prześladowuje chrześcijan 12,1-24

Część 4: Paweł głosi Ewangelię w Cesarstwie Rzymskim 13-28

Pierwsza podróż: Paweł i Barnaba 13-14

Tak zwany Sobór Jerozolimski 15,1-35

Druga podróż: Paweł, Sylas i Tymoteusz 15,36-18,23

Trzecia podróż: Paweł (i Łukasz?) 18,24-21,16

Uwięzienie Pawła w Jerozolimie i Cezarei 21,17-26,32

Podróż Pawła do Rzymu 27,1-28,15

Paweł w Rzymie 28,16-31

Autor, czas i miejsce wydarzeń

Łukasz, cudzoziemski lekarz, przyjaciel Pawła, oprócz Dziejów Apostolskich napisał także Ewangelię. W kilku miejscach w Dziejach autor zmienia nagle formę "oni" i pisze "my". Z pewnością był przy opisywanych wydarzeniach obecny. Staranna analiza towarzyszy podróży Pawła wskazuje jednoznacznie na św. Łukasza. Jest on prawdopodobnie jedynym nieżydowskim autorem biblijnym. Jego historia w Dziejach Apostolskich zawiera szczegółowe opisy administracji rzymskiego imperium, niczym w dziele dokładnego historyka. Wydarzenia obejmują okres nieco ponad trzydziestu lat: od Dnia Zesłania Ducha Świętego około roku 30 po Chr., do uwięzienia Pawła w Rzymie około roku 61-63. Do spisania Dziejów doszło nie później niż około 20 lat po tych wydarzeniach.

Główne tematy:

- Wielkie wydarzenia
- Wniebowstąpienie 1
- Zesłanie Ducha Świętego 2
- Obrona i śmierć Szczepana 7
- Nawrócenie Szawła (Pawła) 9
- Widzenie Piotra 10
- Sobór Jerozolimski 15
- Aresztowanie Pawła i sądy 21-25
- Podróż do Rzymu 27-28
- Sławne fragmenty
- Najważniejsza część wielkiego wystąpienia Piotra 2,22-24
- Życie pierwotnego Kościoła 2,43-47
- Miłość zespala Kościół pierwotny 4,32-35
- Mowa Szczepana w obronie własnej 7,1-53
- Kościół w Antiochii 11,19-26
- Więzień w Filipi 16,22-34
- Paweł w Atenach 17,22-31
- Pożegnanie Pawła ze starszymi w Efezie 20,17-38
- Obrona Pawła przed Agryppą 26, 1-29

Dzieje opisują pierwsze lata chrześcijaństwa i prześladowań wiernych. Motywem, który się przewija, jest zapewnienie, iż chrześcijaństwo nie stanowi zagrożenia dla Imperium Rzymskiego; zawsze, kiedy dochodzi do problemów, dzieje się tak za sprawą Żydów lub innych przeciwników chrześcijan. Chrześcijaństwo jest prawdziwym wypełnieniem judaizmu i Rzymianie tak je powinni postrzegać. Łukasz stwierdza wyraźnie, że moc, która umożliwia rozszerzenie się chrześcijaństwa, pochodzi od Ducha Świętego. Centralnymi postaciami Dziejów (oprócz Jezusa) są Piotr i Paweł. Podkreślone jest, że wyjście Kościoła poza krąg kultury żydowskiej zostało zainicjowane przez Kościół w Antiochii, a nie w Jerozolimie. Słowa Łukasza świadczą wyraźnie, że Ewangelia Jezusa Chrystusa ma moc zmiany ludzkiego życia. Napelnieni Duchem Świętym ludzie są w stanie "przewrócić świat do góry nogami".

Linki do stron o Dziejach Apostolskich:

- artykuły

http://www.youtube.com/watch?v=gerVtEP95-U&feature=player_embedded

http://www.sciaga.pl/tekst/46664-47-dzieje_apostolskie_streszczenie

<http://mb-soft.com/believe/tpsm/acts.htm>

- multimedia

http://www.opoka.org.pl/biblioteka/T/TB/dwunastu_dzap.html

http://www.youtube.com/watch?v=Spfw_BUgSI

http://www.tyniec.benedyktyni.pl/ps-po/?page_id=1961